

नाबालिकालाई सामूहिक बलात्कार गर्ने चारजना पक्राउ

भापा(प्रस) । उदयपुरको कटारीमा १४ वर्षीया नाबालिकालाई सामूहिक बलात्कार गर्ने चारजना पक्राउ परेका छन् ।
पक्राउ पर्नेहरूमा कटारी- ४ गबुवा बस्ने होटल संचालक २५ वर्षीय सुजन भन्ने राजकुमार तामाङ, सोही ठाउँ बस्ने १९ वर्षीय पुजन श्रेष्ठ, २० वर्षीय नबिन श्रेष्ठ र २० वर्षकै जीवन तामाङ रहेका छन् ।
उनीहरूले शुक्रवार राति अन्दाजी ९.३०

बजे उदयपुर कटारी -४ गबुवा बस्ने

१४ वर्षीया नाबालिकालाई सुजन भन्ने राजकुमार तामाङको होटलको कोठामा लगेर जबरजस्ती करणी गरेका थिए ।
उनीहरूमाथि

कानुन बमोजिम कारबाही गरी पाउँ भनी शनिवार साँझ पीडितको आमाको इलाका प्रहरी कार्यालय कटारीमा जाहेरी दिएको थिइन् ।
तत्कालै इलाका प्रहरी कार्यालय कटारीबाट प्रहरी टोली खटिएर उनीहरूलाई विभिन्न स्थानबाट पक्राउ गरेको थियो । पीडित बालिकाको प्रादेशिक अस्पताल कटारीमा उपचार भइरहेको प्रहरीले जनाएको छ ।

सिम्रिक साकोसको समीक्षा र तालिम

भापा(प्रस) । सिम्रिक बचत तथा ऋण सहकारी संस्थाले लघुवित्त समीक्षा कार्यक्रम तथा ब्यवसायिक मौरीपालनसम्बन्धी तालिम प्रदान गरेको छ ।
भापाको बिर्तामोड ४ मा मुख्य कार्यालय रहेको सिम्रिक साकोसले आइतवार बिर्तामोडमा एकदिने लघुवित्त समीक्षासहित मौरीपालनसम्बन्धी तालिमको संचालन गरेको थियो ।

साकोसले संस्थाद्वारा संचालित लघुवित्त कार्यक्रम अन्तर्गतका सेवाकेन्द्रहरूका केन्द्र प्रमुखहरूसँग लघुवित्त कार्यक्रमबारे समीक्षा गरेको हो ।
संस्थाका कोषाध्यक्ष मेहरमान बिष्टको अध्यक्षतामा भएको कार्यक्रममा लघुवित्तको शुरुवात कसरी भयो ? यसको आवश्यकता किन र के-का लागि ? भन्ने विषयमा संस्थाका कार्यकारी प्रमुख कमलबहादुर बस्नेतले सहभागीलाई जानकारी प्रदान गरेका थिए ।
त्यस्तै संस्थाको नीति नियम तथा संचालित बचतहरूका बारेमा आलेप विभाग प्रमुख दुर्गाप्रसाद रिजाल र कर्जा सदुपयोगिताका बारेमा लघुवित्त विभाग

प्रमुख परमानन्द राजवंशीले विषयगत अन्तरक्रिया गर्दै प्रष्ट पारेका थिए । साथै सतासी महिला मौरीपालन सहकारी संस्थाका ब्यवस्थापक देवीमाया दाहालले मौरीपालनको विषयमा सहजीकरण गरेको थिइन् ।
उन्ले मौरीपालनबाट ब्यवसायिक कसरी हुने, फाइदाहरू के कति गर्न सकिन्छ, मौरीलाई चाहिने वातावरण लगायतका बारेमा जानकारी दिएको थिइन ।

उन्ले ब्यवसायिक हुनका लागि साक्षरता तालिम समेत प्रदान गरिन् । सदस्यलाई उद्यमसंग जोड्न मौरीपालनसम्बन्धी तालिम प्रदान गरिएको संस्थाका कार्यकारी प्रमुख बस्नेतले जानकारी दिए ।
उन्ले सदस्यको आर्थिक अवस्था सुधार गर्दै ब्यवसायिकतामा जोड्न तालिमले सहयोग पुग्ने विश्वास व्यक्त गरे ।

भापा(प्रस)। सर्पले डसेर मोरङको बेलबारीमा एक बालकको मृत्यु भएको छ ।शनिवार साँझ ७:३० बजे बेलबारी -८ बिरेन्द्र चोक बस्ने सुवास खत्रीका छोरा ११ वर्षीय शिशिर खत्रीलाई सर्पले दाहिने खुट्टाको पंजामा टोकी उपचारको लागि कोशी अस्पताल बिराटनगर लगेकोमा चेकजाँचपश्चात् डाक्टरले राति ८ बजे मृत घोषणा गरेका थिए ।
उनलाई कुन सर्पले टोकेको हो भनेर खुलेको छैन । मृतकको शव सोही अस्पतालमा नै रहेको प्रहरीले जनाएको छ ।

पूर्वसभामुख महारा प्रकरणमा जोडिएकी रोशनी मृत फेला

भापा, जेठ ११ । पूर्वसभामुख कृष्णबहादुर महारा प्रकरणमा जोडिएकी रोशनी शाही बालकोटमा मृत फेला परेकी छन् ।
भक्तपुरको बालकोटमा उनी मृत फेला परेकी हुन्। सूर्यविनायक नगरपालिका-३ स्थित एक घरमा ५० वर्षीया रोशनी शाही मृत फेला परेको प्रहरीले जानकारी दिएको छ।
बालकोटको बृहस्पति मार्गस्थित

लक्ष्मीश्वर महतोको ३ तले घरमा डेरा गरेर बस्ने शाही मृत अवस्थामा फेला परेकी हुन्। जिल्ला प्रहरी परिसर भक्तपुरका प्रवक्ता ढुण्डराज नेउपानेका अनुसार आइतबार दिउँसोसम्म उनी बसेको कोठाको ढोका नखुलेपछि घरबेटीले प्रहरीलाई खबर गरेका थिए।
जनप्रतिनिधिको रोहवरमा कोठा फोरेर हेर्दा सुत्ने कोठाको भुईँमा

उनको शव फेला परेको थियो। उनका श्रीमान उपत्यका बाहिर गएका थिए। केही दिनेदेखि उनी कोठामा एकलै रहेकी थिइन्।
प्रहरीका अनुसार भित्रबाट चुकुल लगाएको अवस्थामा उनी कोठाभित्रै मृत भेटिएकी हुन्। जाजरकोट स्थायी घर भएकी शाहीका छोराछोरी विदेशमा रहेको बुझिएको छ। उनको शरीरमा कुनै चोटपटक भने छैन। घटनास्थलमा सुसाइड नोट पनि फेला परेको छ। के कति कारणले मृत्यु भएको विषयमा प्रहरीले अनुसन्धान गरिरहेको छ।
पूर्व सभामुख एवं माओवादी नेता कृष्णबहादुर महाराजले जबरजस्ती करणी गरेको भन्दै शाहीले ६ वर्ष अगाडि प्रहरी कार्यालयमा निवेदन दर्ता गराएकी थिइन्।

सडक दुर्घटनाबाट बचाउँ र बचाऔँ

- जेब्रा क्रसिङबाट मात्र सडक पार गरौँ,
- सडक पेटीबाट हिडौँ,
- रातीको समयमा याला गर्दा प्रकाश परावर्तन हुने कपडा लगाऔँ,
- चलिरहेको सवारी साधनबाट ओर्लिने वा चढ्ने कार्य नगरौँ-नगराऔँ,
- सवारी साधनमा भएका सिट बेल्ट प्रयोग गरौँ,
- भीडभाड भएका सवारी साधनमा याला नगरौँ-नगराऔँ,
- सडकमा जथाभावी नहिडौँ-नहिडाऔँ,
- पशु चौपायाहरूलाई सडकमा नछाडौँ,
- अशक्त, वालवालिका, अपाङ्गता भएका व्यक्ति तथा वृद्धवृद्धालाई सडक पार गर्न मद्दत गरौँ

इलाममा ट्रयाक्टर दुर्घटना, दुईजना घाइते

भापा(प्रस)। इलामको माडसेबुडमा ट्रयाक्टर दुर्घटना हुँदा दुईजना घाइते भएका छन् । आइतवार साँझ

५.५० बजे माडसेबुड ५ मिक्लुक्लास्थित भित्री सडकखण्डमा भञ्ज्याङबाट महमाईतर्फ जाँदै गरेको मे १ त ६२३० नं को ट्रयाक्टर सडकबाट अन्दाजी ५० मिटर तल खसेर पल्टिएको हो । दुर्घटनामा

ट्रयाक्टर चालक सोही ठाउँ बस्ने अनिल राईकी श्रीमती ४२ वर्षीया प्रभा थुलुङ राई र ट्रयाक्टरमा सवार २७ वर्षीय प्रदिप राई घाइते भएका छन् ।

दुवै घाइतेहरूलाई उपचारको लागि आम्दा अस्पताल दमकमा सामान्य उपचारपश्चात् थप उपचारको लागि नोबेल अस्पताल बिराटनगर पठाइएको छ । ट्रयाक्टरमा आंशिकरूपमा क्षति पुगेको प्रहरीले जनाएको छ ।

बिर्तामोड नगरपालिकाको अत्यन्त जरुरी सूचना

यस बिर्तामोड नगरपालिकाको सार्वजनिक क्षेत्रमा जथाभावी रूपमा फोहोर फालेको पाइएकाले यो सूचना जारी गरिएको छ । बिर्तामोड नगरपालिकाको फोहोर व्यवस्थापन गर्न जिम्मेवारी पाएको निराकार सरसफाई प्रा.लि.को फोहोर मैला ढुवानी गर्ने सवारी साधन आएको बखत उक्त ढुवानी गर्ने सवारी साधनमा फोहोर राख्नुहुन सम्बन्धित सबैमा जानकारी गराउँदछौं ।

अब पनि यसैगरी जथाभावी रूपमा फोहोर मैला फालेको पाइएमा प्रचलित कानून बमोजिम कारबाही हुने व्यहोरासमेत जानकारी गराउँदछौं ।

बिर्तामोड नगरपालिका
नगरपालिकाको कार्यालय, भापा
कोशी प्रदेश, नेपाल

नेपाल बहुउद्देश्यीय सहकारी संस्था लि.

कर्पोरेट कार्यालय : मेचीनगर-६, काँकरभिट्टा, कोशी प्रदेश

कर्जा बुझाउने सम्बन्धी ७ दिने सूचना

प्रथम पटक प्रकाशित मिति: २०८२-०२-१२

यस संस्थाको बचत तथा ऋण ब्यवसाय अन्तर्गतको सेवाकेन्द्रसँग कर्जा कारोबार गर्ने तपसिल अनुसारका ऋणी सदस्यहरूले संस्थालाई तिर्नु बुझाउनु पर्ने साँवा तथा ब्याजको नियमित मासिक किस्ता विगत लामो समयदेखि नबुझिएको र ऋण रकम बुझाउने किस्ता भाखा/अन्तिम भाखा समेत नाघिसकेको र पटक-पटक लिखित एवम् मौखिक तागेता गर्दा समेत अटेर गरी हालसम्म आफूले तिर्न बुझाउनु पर्ने सम्पूर्ण साँवा तथा ब्याज फरफारक नगरेको हुँदा यो सूचना जारी गरिएको छ । अतः यो सूचना प्रकाशित भएको मितिले ७ दिनभित्र आफूले बुझाउन बाँकी सम्पूर्ण रकम बुझाउन वा बुझाइसकेको भए प्रमाणसहित संस्थामा सम्पर्क राख्न सूचित गरिन्छ । अन्यथा ऋणको सुरक्षण वापत संस्थामा रहेको धितो लिलामीका लागि प्रधान कार्यालय सिफारिस गरिने व्यहोरा सम्बन्धित सबैमा यसै सूचनाद्वारा सूचित गरिन्छ ।

तपसिल						
क्र.सं	ऋणीको नाम	ठेगाना	वाबुको नाम	वाजेको नाम	दम्पतीको नाम	जम्माधनीको नाम
१	रुस्तम अली	भापा-४	मोहम्मद पाचु मिया	अब्दुल जब्बर अली	साखिला विवि	रुस्तम अली
२	गिता खरेल	कनकाई-३	निल प्रसाद खरेल	जयनारायण खरेल	प्रज्वल प्रसाई	अविन्द्रराज प्रसाई
३	कामना लिम्बु	कनकाई-३	अबिर पुन मगर	विरमान पुन मगर	बुद्धराज लिम्बु	बुद्धराज लिम्बु
४	यज्ञप्रसाद ढकाल	कनकाई-३	पस्पतिनाथ ढकाल	बसन्तकुमार ढकाल	हिमा खरेल	यज्ञप्रसाद ढकाल
५	विरवहादुर लिम्बु	कनकाई-३	बमबहादुर लिम्बु	जितवहादुर लिम्बु	कल्पना सुब्बा	विरवहादुर लिम्बु
६	रोजी भुजेल	कनकाई-२	जन्मजय भुजेल	चन्द्रबहादुर भुजेल	ईन्द्रकुमार भुजेल	रोजी भुजेल
७	कल्पना सुब्बा	कनकाई-३	फिपराज लिम्बु	आसनन्द लिम्बु	विरवहादुर लिम्बु	विरवहादुर लिम्बु
८	हिमादेवी प्रसाई	कनकाई-९	पस्पतिनाथ ढकाल	बसन्तकुमार ढकाल	रमेशप्रसाद प्रसाई	हिमादेवी प्रसाई
९	टिकादेवी दाहाल	कनकाई-१	चक्रवर्हादुर दाहाल	विर बहादुर दाहाल	ज्ञानवहादुर रायमाझी	ज्ञानवहादुर रायमाझी
१०	विजयकुमार मण्डल	कनकाई-५	पारस मण्डल	भुवेश मण्डल	कमलादेवी मण्डल	विजयकुमार मण्डल
११	जनक गिरी	अर्जुनधारा-५	श्रीलाल गिरी	मन्त्री गिरी	कल्पना गिरी	जनक गिरी/ कल्पना गिरी
१२	साविर महमद	कनकाई-३	कविर महमद	मैनुदिन महमद	अन्जिला मियाइन खातुन	साविर महमद
१३	भारती राजवंशी	कनकाई-३	बुद्धिलाल राजवंशी	पुष्पलाल राजवंशी	भिम राजवंशी	बुद्धिलाल राजवंशी/ भिम राजवंशी
१४	भरतकुमार चुडाल	शिवसताक्षी-७	दुर्गाप्रसाद चुडाल	अगनधर चुडाल	टिकाकुमारी खड्का	भरतकुमार चुडाल
१५	पशुराम रायमाझी	कनकाई-२	धनकुमार रायमाझी	अम्बरबहादुर रायमाझी	सावित्रा कटुवाल	धनकुमार रायमाझी
१६	राजकुमार शाह	कनकाई-२	नन्दलाल शाह	शुक शाह	सावित्री शाह	राजकुमार शाह
१७	दरबारिया शाह	वाह्रदशी-७	किशोरी शाह	पाचु शाह	बबितादेवी शाह	दरबारिया शाह
१८	पशुराम गिरी	कनकाई-२	ललितमान गिरी	लालबहादुर गिरी	सुशिला गिरी	प्रभु गिरी
१९	केशरबहादुर खड्का	कनकाई-३	दिलबहादुर खड्का	भगिरथ खड्का	नविना बस्नेत	दिलबहादुर खड्का
२०	उमानाथ शिवाकोटी	कनकाई-३	विष्णुप्रसाद शिवाकोटी	महेश्वर शिवाकोटी	पवित्रा शिवाकोटी	उमानाथ शिवाकोटी
२१	निलकुमार श्रेष्ठ	कनकाई-३	चन्द्रबहादुर श्रेष्ठ	ललितबहादुर श्रेष्ठ	ललिता श्रेष्ठ	निलकुमार श्रेष्ठ
२२	बलराम राजवंशी	भापा-३	महेन्द्र राजवंशी	बलमत राजवंशी	सिताकुमारी राजवंशी	बलराम राजवंशी
२३	एकनारायण राजवंशी	भापा-३	पेनेगुदु राजवंशी	जात्रु राजवंशी	सुनितादेवी राजवंशी	पेनेगुदु राजवंशी
२४	हेमकर्ण तिवारी	अर्जुनधारा-५	भिम व तिवारी	हर्कमान तिवारी	पद्मकुमारी दाहाल	निरमला तिवारी
२५	रामअसिस महथा सुडी	कनकाई-७	नेवि महथा सुडी	बालगोविन्द महथा सुडी	सुमित्रादेवी महथा सुडी	रामअसिस महथा सुडी
२६	सुमित्रादेवी महथा सुडी	कनकाई-७	गंगा महतो	बन्सी महतो	रामअसिस महथा सुडी	रामअसिस महथा सुडी

नेपाल बहुउद्देश्यीय सहकारी संस्था लि.

कनकाई-रतुवा 'क' क्षेत्रीय उपसमिति

सम्पादकीय

कृषि मजदुरको अभाव

भापा जिल्लाको दक्षिणी भेगका किसान अहिले मकैं भित्र्याउने चटारोमा छन्। भापा गाउँपालिका, बाह्रदशी गाउँपालिकाका किसानहरू बिहानदेखि बेलुकासम्म खेतमा मकैं काट्ने, घोगा भाँच्ने जस्ता काममा व्यस्त छन्। पानी परिरहेकाले मकैं भित्र्याउन ढिला भयो, अहिले खेत सुक्दै गएपछि सबै किसान मकैं काट्न खेतमा लागेका छन्। तर यो वर्षको मकैं उत्पादनले किसान खुसी भने छैनन्। केही महिनाअघि परेको असिना पानी र हुरीले बालीमा ठूलो क्षति पुऱ्याएको किसानहरूको भनाइ छ। यतिबेला भापा जिल्लाका विभिन्न गाउँमा किसानलाई मकैंकाट्ने र थन्क्याउने चटारो छ। अन्य काम गर्न त्यति फुसद छैन, तर मकैं भाँच्न भने सबैलाई भ्याइनभ्याइ छ। रोजगारका लागि युवाहरू विदेशिएपछि भापा जिल्लाका गाउँमा कृषि मजदुरको अभावमा किसान समस्यामा परेका छन्।

जिल्लाभरि कृषि मजदूर नपाउँदा किसान समस्यामा परेका छन्।

मकैं पाकिसकेपनि खेताला नपाएर धान काट्न नसकिएको एक किसानले बताए। जनशक्तिको अभाव र भएको जनशक्ति पनि धान काट्ने चटारोमै भएका कारण समस्या आएको उनको भनाइ थियो। उनी जस्तै धेरै किसान समस्यामा छन्।

'सबैलाई धान काट्ने चटारो छ, गाउँमा भएका युवायुवती सबै विदेश गए, गाउँमा खेतालाको अभावै भयो', उनले भने। पहिले अर्म्पर्म गरेर नै धान काट्न सकिन्थ्यो तर अहिले त्यो अवस्था छैन। अहिले गाउँमा एकजना खेतालाको पारिश्रमिक ६ सय रुपैयाँदेखि ७ सय रुपैयाँसम्म छ। पहिले छिमेकी गाविस तथा अर्म्पर्म गरेर धान काट्दै आउने गरेता पनि अहिले युवायुवती विदेशीएसँगै भनै समस्या भएको किसानको भनाइ थियो।

बजारमा व्यापार, व्यवसाय गर्ने पनि खेतालाको अभावले पसलै बन्द गरेर मकैं भाँच्न जानु परेको बताउँछन्।स्वदेशमा रहेका युवा जनशक्ति शहरमा जागिर खान्छन्, जसका कारण खेतीपातीमा समय दिन पाउँदैनन्। घरमा रहेका बुढापाकाले ज्यानमा तागत नहुँदा खेतको काम गर्न नसक्ने उनको भनाइ छ।

सरकारले देशमा स्वरोजगार कार्यक्रम ल्याए युवा विदेश जाने क्रम घट्ने र खेतालाको अभाव नहुने उनीहरूको भनाइ रहेको छ।

डा. भमकुमार विश्वकर्मा

नेपालको आर्थिक, सामाजिक, सांस्कृतिक, विकासनिर्माण, सुरक्षा, परराष्ट्र सम्बन्ध तथा शासकीय सुधार क्षेत्रका विभिन्न पक्षमा नेपाल सरकारले अपनाउने वा अपनाएका विभिन्न नीतिको अध्ययन, विश्लेषण र अनुसन्धान गरी गर्नुपर्ने सुधारको सम्बन्धमा नेपाल सरकारलाई सिफारिस गर्ने गठन आदेश, २०७५ मार्फत स्थापना भएको नेपाल सरकारको 'थिङ्क ट्याङ्क' हो- नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठान। प्रमाणमा आधारित नीति र अनुसन्धानमा आधारित विकासनिर्माण (अनुसन्धान र विकास) आजको युगको यथार्थ हो। विकसित देशहरूले 'थिङ्क ट्याङ्क' हरूको उपयोगमार्फत गरिरहेको अभ्यास पनि यही हो। केवल अनुमान, आग्रह र दबाबका भरमा बनाइने नीति र योजना न कार्यान्वयन हुन्छन् न त नतिजा नै दिन सक्छन्। प्रमाणमा आधारित नीति निर्माण र नीति सुधार तथा अनुसन्धान र विकास अवधारणाको व्यावहारिक कार्यान्वयनमार्फत सरकारलाई सहयोग गर्ने उद्देश्यसहित स्थापना भएको नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठान 'बत्तीमुनिको छायाँमा रहेको सुगन्धित मृगनाथि' को अवस्थामा रहेको प्रतीत हुन्छ।

नीति सुधारका विषयमा सरकारलाई सुझाव सिफारिस गर्ने ठुलो उद्देश्य र जिम्मेवारीसहित स्थापना गरिएको प्रतिष्ठानलाई यसको कार्यक्षेत्र र जिम्मेवारी अनुसारको काम गर्न सक्ने बनाउन यसको संस्थागत विकास गर्न आवश्यक छ। प्रतिष्ठानको संस्थागत विकासको सन्दर्भमा गर्नुपर्ने धेरै नीतिगत सुधारका पाटा छन्। उदाहरणका लागि, संस्था सञ्चालन गर्ने ऐनको अभाव र 'कन्सल्टिड फर्म' जसरी छ महिने करार सेवामा अनुसन्धान गर्नुपर्ने बाध्यतालाई पेश गर्न सकिन्छ। नेपाल सरकारको आर्थिक वर्ष २०८२/८३ को वार्षिक नीति तथा कार्यक्रमले सरकारी 'थिङ्क ट्याङ्क' का रूपमा रहेको नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठानको संस्थागत विकास तथा यसको अधिकतम उपयोगलाई भने छुन सकेन। नीति सुधार तथा अनुसन्धान

र विकासका सन्दर्भमा थिङ्क ट्याङ्कीय महत्व बुझ्न नसक्दा यो स्थिति सिर्जना भएको हो।

'थिङ्क ट्याङ्क' हरू केवल भाषण गर्ने मजाकका विषय होइनन्, सरकारका सहयोगी हात हुन्, सरकारका सारथि हुन्। यस्ता 'थिङ्क ट्याङ्क' अमेरिकामा मात्रै करिब दुई हजार दुई सय छन् भने छिमेकी मुलुक चीनमा एक हजार चार सय छन्। यसले थिङ्क ट्याङ्कको महत्व कति छ भन्ने प्रस्ट हुन्छ। नेपालमा भने स्वयम् राज्य संयन्त्रभित्रबाटै 'थिङ्क ट्याङ्क' को महत्वलाई बुझ्न र उपयोग गर्न सकेको देखिन्छ। 'थिङ्क ट्याङ्क' स्थापना गर्दैमा उद्देश्य अनुसारका सबै कुरा प्राप्त हुँदैनन्। उद्देश्य अनुसारको काम गर्न सक्ने संस्थाको रूपमा विकास गर्न र सदुपयोग गर्न जान्नु पर्छ, सक्नु पर्छ। यो मामिलामा ध्यान पुऱ्याउने हो भने सरकारी 'थिङ्क ट्याङ्क' को रूपमा रहेको प्रतिष्ठानले नीति सुधार तथा अनुसन्धान र विकासका क्षेत्रमा सरकारको सारथिका रूपमा काम गर्न सक्छ। प्रतिष्ठान स्वयम्ले नीति अनुसन्धानका लागि विकास गरेको संरचनात्मक स्वरूप र हालसम्मको पहलले त्यो आधार तयार पारेको छ।

अनुसन्धानात्मक संरचना

गठन आदेशले प्रतिष्ठानमा तीन वटा विभागको परिकल्पना गरेको छ- व्यवस्थापन विभाग, अनुसन्धान विभाग र सूचना तथा ज्ञान व्यवस्थापन विभाग। त्यसैगरी प्रतिष्ठानलाई गठन आदेशले दिएको कार्यक्षेत्र तथा जिम्मेवारीलाई समेत आधार मानेर अनुसन्धान विभाग अन्तर्गत रहने गरी जम्मा पाँच वटा अनुसन्धान केन्द्रको विकास गरिएको छ। क्षेत्र तथा विषयगत कार्यसम्पादन गर्न सजिलो होस् भन्ने उद्देश्यले अनुसन्धान केन्द्र सरकारका सबै मन्त्रालयलाई समेट्ने गरी निर्धारण गरिएको छ, जसले आर्थिक, राजनीतिक तथा सुशासन, सामाजिक, वैदेशिक सम्बन्ध र प्राकृतिक स्रोतलागतका क्षेत्रलाई समेट्छन्। विषयगत अध्ययन अनुसन्धानका लागि तय गरिएका यी केन्द्रहरू वैज्ञानिक छन्, जस अन्तर्गत विभिन्न उपक्षेत्र पनि निर्धारण गरिएका छन्। परिवर्तित सन्दर्भमा आवश्यकताका आधारमा अनुसन्धान केन्द्रहरूलाई थप विस्तार गर्दै लैजान सकिन्छ। विषयगत

अनुसन्धान केन्द्रको महत्व कति छ भन्ने छिमेकी मुलुकका 'थिङ्क ट्याङ्क' बाट पनि सिक्न सकिन्छ।

चीनको 'चाइनिज एकेडेमी अफ सोसियल साइन्स' अन्तर्गत सात वटा शैक्षिक महाशाखा र ४४ वटा प्रतिष्ठानको विकास गरिएको छ। समाजका सबै क्षेत्र र विषयलाई समेट्न तथा अध्ययनमा विशिष्टीकृत कायम गर्न प्रतिष्ठानले पनि भविष्यमा विषयगत अध्ययन केन्द्र विस्तार गर्नुपर्ने हुन्छ। प्रतिष्ठानमा मौजुदा अध्ययन केन्द्र अन्तर्गत देहायबमोजिमका उपकेन्द्र रहेका छन्, जसलाई पूर्ण रूपमा क्रियाशील बनाउने हो भने मुलुकको नीति सुधार र रूपान्तरणमा ठुलो योगदान पुऱ्याउन सक्छ।

आर्थिक/पूर्वाधार विकास, शासकीय प्रबन्ध/संघीय मामिला, कानून, शिक्षा, स्वास्थ्य र समाज कल्याण तथा सामाजिक सुरक्षा, परराष्ट्र नीति/रणनीतिक मामिला तथा प्राकृतिक स्रोत/प्रविधि उपकेन्द्रलाई क्रियाशील गराउन आवश्यक छ।

प्रतिष्ठानभित्र रहेका थिने पाँच वटा विषयगत अध्ययन केन्द्रले मोटामोटी रूपमा सबै क्षेलाई समेटेका छन्। हरेक केन्द्रले अध्ययन गर्ने सिलसिलामा आवश्यक सम्पर्क, संवाद तथा परामर्श गर्न सजिलो होस् भन्ने उद्देश्यले प्रत्यक्ष/परोक्ष रूपमा सम्बन्धित मन्त्रालय पनि तोकिएका छन्। यसले कार्यसम्पादनलाई विशिष्टीकृत गरेको छ। त्यसैगरी प्रतिष्ठानले सूचना तथा ज्ञानको आदानप्रदान तथा अध्ययन अनुसन्धानमा संस्थागत सहकार्य गर्ने उद्देश्यले 'चाइनिज एकेडेमी अफ सोसियल साइन्स' अन्तर्गतको 'नेसनल इन्स्टिच्युट अफ इन्टरनेशनल स्ट्राटेजी' लगायत मुलुकभित्रकै दर्जनौ अनुसन्धान संस्थासँग समभद्रारी 'एमओयु' गरिसकेको छ। उपरोक्त सबै क्रियाकलापले प्रतिष्ठानको कार्यक्षेत्र र महत्व क्रमशः वृद्धि हुँदै गइरहेको छ। यसको थप संस्थागत विकास गर्दै सार्वजनिक नीति अध्ययनको मामिलामा सरकारलाई सहयोग गर्ने उत्कृष्ट अनुसन्धान केन्द्र (सेन्टर अफ एक्सेलेन्स) का रूपमा विकास गर्न जरुरी छ, जसको पहिलो सर्त हो- संस्थाको ऐन निर्माण र क्षमता

विकास।

नीति सुधारका लागि नीति अनुसन्धान वा अनुसन्धान र विकासका लागि केवल एक थान नीति बनाउँदैमा वा एक थान संस्था स्थापना गर्दैमा सबै कुरा प्राप्त हुँदैन। दशकौँदेखि अस्तित्वमा रहेका नीति र कार्यान्वयन गर्ने निकायको विद्यमान अवस्थाले यही यथार्थ झिन्त गर्छ। नीतिलाई कार्यान्वयनयोग्य र नतिजामुखी बनाउन तथा संस्था वा निकायलाई प्रभावकारी बनाउन आवश्यक पर्ने संस्थागत विकास, क्षमता विकासलगायतमा ध्यान पुऱ्याउन सकिने भन्ने नीति र निकाय प्रभावकारी बन्न सक्दैनन्। अहिले पनि राज्यले विदेशी दाताको सहयोगमा परामर्शदातामार्फत विषय क्षेत्रगत सार्वजनिक नीतिको मसौदा तयार पार्ने गरेको छ। त्यसैगरी संघीयताको अभ्यास गर्ने क्रममा स्थानीय र प्रदेश सरकारले आआफ्नै ढङ्गले विषय क्षेत्रगत नीति वा ऐन अनुमान, आग्रह र दबाबका आधारमा बनाइराखेको अवस्था छ। त्यसका लागि आवश्यक अध्ययन अनुसन्धान हुने गरेकै छैन। यता संघमा नीति निर्माण गर्ने मन्त्रालय र कानून निर्माण गर्ने विधायिकाको पनि त्यही शैली छ। जबसम्म अनुसन्धानमा आधारित भएर नीति तथा कानून निर्माण गर्ने अभ्यास अवलम्बन गरिँदैन तबसम्म नीति कार्यान्वयन हुन सक्दैन।

एउटा विडम्बना भने अझै टरिसकेको छैन। विगतदेखि नै अन्तरकुन्तरमा नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठानको अस्तित्वमाथि केही प्रश्न पनि उठ्ने गरेका छन्। सरकारलाई 'थिङ्क ट्याङ्क' चाहिन्छ कि चाहिँदैनभन्दा चाहिन्छ भन्नेमा सबै सहमत छौं। निदाएको अभिनय गर्नालाई ब्युँफाउन सकिन्न भने भैँ राजनीतिक दुराग्रह राख्ने र प्रतिष्ठानले समग्र सार्वजनिक नीतिको पक्ष समेट्दा आफ्नो रोटी नसेकिने मनोविज्ञान पाल्नेहरूले एकै प्रकृतिका संस्था किन चाहियो भन्ने कुतर्क गरेको सुनिन्छ। नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठानसंग कार्यक्षेत्र बाफिने अन्य कुनै पनि संस्था छैनन्। प्रतिष्ठानको कार्यक्षेत्र र कार्यदिश फरक छ।

सरकारको वार्षिक नीति तथा कार्यक्रमले नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठानको ऐन निर्माण तथा क्षमता विकासलगायतका विषय छुने सकेन। अब वार्षिक बजेट आउन पाँच दिन बाँकी

छ। यो अवधिमा सरकारले सरकारी 'थिङ्क ट्याङ्क' को संस्थागत विकास गर्दै अधिकतम उपयोग कसरी गर्न सकिन्छ भन्ने तर्फ पनि सोचन जरुरी छ। आर्थिक वर्ष २०८२/८३ भित्र संसद्बाट प्रतिष्ठानको ऐन पास गर्दै अनुसन्धान र क्षमता विकासका लागि पर्याप्त बजेटको व्यवस्था गर्न आवश्यक छ, ताकि राज्यको 'थिङ्क ट्याङ्क' लाई वास्तवमै सार्वजनिक नीति सुधारका विषयमा उत्कृष्ट अनुसन्धान केन्द्र (सेन्टर अफ एक्सेलेन्स) का रूपमा विकास गर्न सकियोस्। वार्षिक नीति तथा कार्यक्रमले समेट्न नसकेको यो विषयलाई वार्षिक बजेटले कुनै न कुनै रूपमा समेट्न आवश्यक छ।

दशकौँदेखि नीतिमा काम गरेका नीति निर्माता र अभ्यासकर्ता स्वयम्ले नीतिको चुरो कुरा अझै बुझ्न सकेको देखिन्छ। विरालो बाँच्ने शैलीमा नीति बनिराखेका छन्। विषय तथा क्षेत्रगत नीतिमा समावेश दूरदृष्टि, लक्ष्य, उद्देश्य, नीति, रणनीति र कार्यनीतिमै प्रस्ट छैन, ती के हुन् भन्ने धेरैलाई थाहे छैन। दुई चार वटा नीति पल्टाएर हेर्नो भने त्योभित्रको अस्पष्टता प्रस्टसँगै देख्न सकिन्छ। केही समय अगाडि सरकारले प्रधानमन्त्री तथा मन्त्रीपरिषद्को कार्यालयमा रहने गरी नीति प्रयोगशाला स्थापना गरेको छ। त्यो नीति प्रयोगशालाबाट हुने कार्यसम्पादनका लागि क्षमता विकाससहित नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठानलाई नै बाढी जिम्मेवार बनाउनुपर्ने देखिन्छ।

अन्त्यमा नीति अनुसन्धानमार्फत सार्वजनिक नीति सुधार, अनुसन्धान र विकास, घरेलु तथा बाह्य मामिलामा समसामयिक विषयमा सरकारलाई सुझाव र सहयोग गर्ने संस्थाको रूपमा स्थापित 'थिङ्क ट्याङ्क' हो नीति अनुसन्धान प्रतिष्ठान। यस्ता 'थिङ्क ट्याङ्क' को भूमिका, महत्व र आवश्यकता संसारभरि दिनप्रतिदिन वृद्धि हुँदै गइरहेका छन्। अमेरिका, चीन, भारत, दक्षिण कोरिया, बेलायतलगायतका देशले 'थिङ्क ट्याङ्क' हरूलाई यथेष्ट स्रोतसाधन सम्पन्न बनाएर सरकारको सारथिका रूपमा उपयोग गरिरहेका छन्। नेपालमा भने सरकार स्वयम्ले स्थापना गरेको 'थिङ्क ट्याङ्क' बत्तीमुनिको छायाँमा परेको सुगन्धित मृगनाथिको रूपमा रहेको छ।

आधुनिकताले निम्त्याएको विपत्

ठूलो क्षति भइरहेको छ। कोभिड-१९ ले पनि विश्वमा निकै ठुलो धनजनको क्षति पुऱ्यायो। विकासले जति फड्को मार्दै जान्छ, त्यही मात्रामा जनसंख्या वृद्धि, सहरीकरण, वातावरणीय हास, वायु तथा पानीका स्रोतहरूको प्रदूषणले विपत्का घटनालाई बढाइरहेको छ। समाजमा चोरी, डकैती, हत्या, बलात्कार, लुटपाट आदि आपराधिक दुष्कार्यहरू बढिरहेका हुन्छन्। यी प्रकोपहरूले विपत्को रूप लिँदै आइरहेका छन्। त्यसबाट मानवीय भौतिक, आर्थिक र नैतिक साथै वातावरणीय क्षति भइरहेको हुन्छ। मानवसिर्जित विपत् मानिसले नै न्यूनीकरण गर्न सक्छ। यो मानिसको पहुँचभन्दा बाहिर छैन। पूर्वाधार निर्माण, कमजोर प्रविधि, गुणस्तरहीन सामग्रीहरूको प्रयोग, जनचेतनाको कमी, स्थानीय सीप तथा स्रोत प्रयोगको उपेक्षा, भू-उपयोग नीति कार्यान्वयन नहुनु, राजनीतिक द्वन्द्व, बसाइँसराइ आदिले विपत्का घटना वृद्धि भएका छन्। सहरीकरण र आधुनिकताको प्रवेशसँगै मानिस शिक्षा, स्वास्थ्य, खानेपानी, सञ्चार, सुविधा, रोजगारीका अवसरका कारण पनि जनसंख्याको चाप सहरी बस्तीहरूमा बढिरहेको छ। समुदायमा ज्ञानको अभाव, जनचेतनाको कमी, स्थानीय ज्ञान तथा सीप प्रयोगको उपेक्षा, भू-उपयोग नीति कार्यान्वयन नहुनु, राजनीतिक द्वन्द्व र बसाइँसराइ आदिले विपत्का घटनामा वृद्धि भइरहेको छ। समुदायमा जनचेतनाको अभाव,

विकास निर्माण कार्यमा समुदायलाई सहभागी नबनाउँदा वा गाउँका पहुँचवाला मानिसलाई मात्र सहभागी गराउँदा यस्ता समस्या उत्पन्न हुन सक्छन्। विकासका नाममा कमजोर संरचनाको निर्माण भयो भने यसले प्रकोपको जोखिम बढाउँछ। जोखिमको विश्लेषण नगरी बसोबास, खेतीपाती, उद्योगधन्दा सञ्चालन गर्दा भौतिक रूपमा विकास भएको देखिए तापनि प्रकोपको सामान्य घटनाबाट भने निकै ठूलो क्षति हुने सम्भावना रहन्छ। यस्तो विकासले प्रकोप बढाएको हुन्छ। आवास निर्माणका दृष्टिले ग्रामीण भवनका तुलनामा सहरी क्षेत्रका भवन बढी जोखिमयुक्त मानिन्छ। विश्वका कैयौँ मुलुकमध्ये नेपाल भूकम्पीय जोखिमको अग्रस्थानमा मानिन्छ। सन् १९६० भन्दा पहिले आर्थिक उन्नतिलाई विकास भनेर परिभाषित गरिएको थियो भने पछिल्लो समयमा मानव संसाधन र जीवनस्तरको सुधारलाई पनि विकासको दायराभित्र राख्न थालियो। विकास मानवीय कार्यको परिमाण भएकाले मानवीय क्रियाकलापबाट उत्पन्न हुने प्रतिकूल प्रभावले विभिन्न जोखिम उत्पन्न गर्नुपर्छ। मानिसले गरेको औद्योगिक उन्नतिले तीव्र रूपमा आर्थिक विकास सँगै डरलाग्दो वातावरणीय समस्या पनि उत्पन्न गरेको छ। विशेषगरी वातावरणीय समस्याको कारण प्राकृतिक र मानव सिर्जित दुवै प्रकोपहरूमा वृद्धि भइरहेको अवस्था

छ। यी दुर्घटनालाई न्यूनीकरण गर्न विकास निर्माण कार्यमा मापदण्डविहीन निर्माण कार्य र सामग्री प्रयोगले विपत्का घटना दोहोरिहेका छन्। प्राकृतिक स्रोतसाधनको अत्यधिक दोहन, इन्धनको अत्यधिक प्रचलनले हरितगृह ग्यासको निष्कासन, अव्यवस्थित सहरीकरण आदिले विपत्तर्फ डोऱ्याइरहेको छ। फलस्वरूप विश्वभर तापमानको वृद्धि भइरहेको छ। हावापानी र मौसम परिवर्तन भइरहेको छ। मौसमी घटनाका कारणले हवाई दुर्घटना हुनसक्छ भने शीतलहर चलेको समयमा सडक राम्ररी नदेखिएर सडक दुर्घटना हुनसक्छ। बाढीपहिरोको कारण क्षतिग्रस्त सडकमा गुड्ने सवारीसाधनको दुर्घटनालाई पनि यसै श्रेणीमा राख्न सकिन्छ। समुद्री अग्रधीमा परेर पानी जहाज डुब्ने सम्भावना रहन्छ। आगलागीले पनि यस्ता दुर्घटनालाई सघाउ पुऱ्याउँछ। वर्षाको बाढीले र हिउँदमा चल्ने हुरीबतास साथै शीतलहर पनि जोखिमपूर्ण हुन्छन्। युएनडीपी र विश्व बैंकअनुसार नेपाल भूकम्प र बाढीको सापेक्षिक संकटा, सन्नताका दृष्टिबाट अत्यन्त जोखिममा छ। नेपालमा कानुनको कार्यान्वयन गर्ने प्रक्रिया, चाहना, आवश्यकता र समयको मागअनुसार हुन सकेको छैन। यातायात, औद्योगिक, हवाई जुनसुकै दुर्घटना न्यूनीकरण गर्न नीतिनियम कानुनको व्यवस्था गर्नुपर्छ। यातायात, हवाई औद्योगिक दुर्घटनालाई प्रकोपका रूपमा परिभाषित गरी सरकारबाट ठोस

कदमहरू चाल्नु जरुरी छ। अस्वाभाविक रूपमा वर्षा हुनु, बस्ती वा बस्ती नजिकै बाढी पस्नु, माथिबाट पहिरो आएर बस्ती पुर्नु वा बगाउनु, धनजनको क्षति गर्नु आदिले गरिबीको अवस्था सिर्जना हुन्छ। प्राकृतिक स्रोत साधनको अत्यधिक दोहन र अव्यवस्थित सहरीकरणले प्राकृतिक विपत् र मानव सिर्जित विपत् दुवै बढ्ने गरेको पाइएको छ। विपत् सामना गर्न पूर्वतयारी, पुनर्निर्माणका योजना निर्माण र कार्यान्वयन गरी विपत् व्यवस्थापन गर्नु आवश्यक छ। विपत् व्यवस्थापनलाई आपत्कालिन घटनाको रूपमा परिभाषित गरी विपत्का कारण र प्रभाव पत्ता लगाई यस अवस्थाले ल्याउने भौतिक, वातावरणीय आर्थिक, नैतिक, बौद्धिक, सामाजिक क्षतिलाई न्यूनीकरण गर्नु जरुरी छ। विपत्मा परेका पीडित र जनघनको क्षतिलाई जोगाई भौतिक र मानवीय क्षति कम गर्न सक्नुपर्छ। विकास योजना तथा नीतिम उत्तम अभ्यासको संकलन तथा विस्तार गरी प्रकोप जोखिम न्यूनीकरण गर्न सकिन्छ। विकास तथा प्रकोप व्यवस्थापनको विषयलाई व्यावहारिक बनाउन राजनीतिक इच्छाशक्तिलाई सशक्त पार्न सकिन्छ। प्रकोप जोखिमका आधारभूत तथ्यांक संकलन तथा योजना संयन्त्रको विकास गरी विकास नीति र प्रकोप जोखिमबीच सम्बन्ध पहिल्याउनु जरुरी छ।

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

बालकुमारी कार्की कुँवर

बढ्दो सहरीकरण र आधुनिकताको विकाससँगै विश्वमा धेरै प्राकृतिक विपत् र मानवसिर्जित विपत् बढिरहेका छन्। बाढीपहिरो, आगलागी, हुरीबतास, चट्टा आदि प्राकृतिक विपत् अन्तर्गत पर्छन् भने मानव सिर्जित विपत् अन्तर्गत मानवीय क्रियाकलापबाट आउने विपत्, द्वन्द्व, अनिकाल, डढेलो, कीट वा सूक्ष्म जीवाणु आतंक, बर्डफ्लु, सर्पदंश, जनावर आतंक, खानी तथा हवाई दुर्घटना, सडक तथा औद्योगिक दुर्घटना, आगलागी, विषाक्त ग्यास चुहावट, रसाइन वा विकिरण चुहावट, ग्यास विस्फोटन, विषाक्त खाद्य सेवन, वातावरणीय प्रदूषण, वन विनाश आदि। जसबाट विश्वमा हरेक वर्ष मानिसको ज्यान गइरहेको छ। मानिस मर्ने, हराउने, घाइते हुने, धन, सम्पत्ति नष्ट हुने भइरहेको छ।

सन् १९७१ देखि २०१६ सम्म भएका विपत्का घटनामध्ये महामारीबाट सबैभन्दा बढी मानवीय क्षति भएको देखिन्छ। सन् २००५ को अन्तिममा एसिया तथा प्रशान्त क्षेत्रमा आएको सुनामीले पुऱ्याएको क्षति वा आँधी, हुरी, बाढीपहिरो तथा भूकम्पले पुऱ्याएको क्षति सबै प्राकृतिक विपत्ले बर्सिन धनजनको

